

DEKANIJA TRŽIČ

ZDRUŽENJE

PRIJATELJEV

UMETNOSTI

LUMEN

*OTVORITEV RAZSTAVE
AKADEMSKIH SLIKARK ANDREJE
IN MARJETKE DOLINAR IN
KONCERT ŽENSKEGA PEVSKEGA
ZBORA TOMO ZUPAN*

DVORANA sv. JOŽEFA PRI TRŽIŠKI
FARNI CERKVI

ČETRTEK, 25.marca 1993 ob 18:30 uri

PROGRAM:

ANDREJA DOLINAR-HROVAT

Rodila se je v Buenos Airesu. Med leti 1970 in 1974 je študirala v Escuela Nacional de Bellas Artes Manuel Belgrano, leta 1972 pa je ustvarjala v delavnici Florencia Caravaglia. V letu 1980 se je izpopolnjevala v Estimulo de Bellas Artes, kasneje pa pri slikarju Luis Villarruelu in slovenskem kiparju Francetu Ahčinu.

Sodeluje v delavnici Helios Gagliardi.

MARJETKA DOLINAR

Rojena je bila v Buenos Airesu, kjer je risanje, slikarstvo in zgodovino umetnosti študirala na višji katoliški šoli. Študij je poglobljala pri slikarju Luis Villarruelu ter kiparju Francetu Ahčinu. V letih 1984, 1986 in 1988 se je izpopolnjevala na Inštitutu španske kulture, od leta 1985 pa je sodelovala v delavnicah, ki jih vodita prof. lic. Ricardo in Maria Martin Crosa. Sedaj ustvarja v delavnici Helios Gagliardi.

Zaposlena je kot docent na argentinskih osnovnih in srednjih šolah, poučuje pa tudi na akademiji umetnosti.

P. Lipar: Po gorah grmi

P. Lipar: Goreči ogenj

E. Adamič: Pod zelenim oknom

R. Simoniti: Nočna slika

C. Pregelj: Tam v dolu

R. Simoniti: Kako bom ljubila

R. Simoniti: Sinka bom zibala

S. Mihelčič: Vuštnješa ja ni

A. Foerster: Planinska

Ob predstavljanju mladih argentinskih slikark slovenskega porekla, Andreje in Marjetke Dolinar iz Buenos Airesa, imamo ta trenutek na voljo le nekaj skopih časopisnih zapisov o njunih razstavah v Argentini, ter nekaj barvnih fotografij njunih slik. Vendar pa se v svojih uvodnih razmišljanjih ne bomo posluževali teh poročil, ker so po našem prepričanju in oceni nekoliko površna, saj ne zadevajo bistva njunega likovnega snovanja.

Andreja Dolinar-Hrovatova slika v oljni tehniki, in njena platna so takšna, kot bi jih ustvarjala v nočni osamljenosti. Značilne barve, ki prehajajo iz modrin v vijolični ali škrlatni spekter, so odraz otožnega razpoloženja, kjer igra glasba pomembno vlogo. To pa niso igrivi Mozartovi divermenti, ampak glasba z odsevi težkega eruptivnega argentinskega melosa. Pri Andreji Dolinar je ves interier potopljen v nekakšno zasanjano mrakobnost, iz katere žarijo samo posamezni barvni povdarki, ki nakazujejo upodobljene predmete. Predvsem so to tihožitja, bujni šopki cvetja, iz katerih vre na površje slikarkina želja po svetlobi in veselju.

Marjetka Dolinar ima drugačen odnos oz. pristop do obravnavane slikarske snovi, čeprav gre tudi pri njej pretežno za slikanje v ateljeju. Ob nekaterih tihožitjih celo zazveni občutek, da sta sestri slikarki upodabljali isti motiv, isto cvetje, isti snovni svet. Vendar pa je pri Marjeti ta barvno svetlejši, bolj transparenten, svetlobno intenzivnejši in v nekaterih teksturah celo izrazitejši. Barva pa jo prav tako vznemirja kot organska sestavina slikarstva. Tako kot pri Andreji so tudi pri Marjeti zanimanja in simpatije na strani ekspresivne poteze ter vzdušja v sliki. Vendar pa je ta ekspresionizem nekakšen novodobni odziv nanj, ni ekstremen, ampak je kot nežen dotik čopiča, ki hoče v izogib ekspresivne abstrakcije potegniti črto konkretne zaznavne predmetnosti. Otipljivo in stvarno.

Pri obeh slikarkah je izjemno zanimivo njuno izhodišče: najprej lahko ugotovimo, da sta vezani na predmetnost (tihožitja, pejsaž) in da sta svoje slikarstvo gradili na sintezi naturalističnega in subjektivističnega pogleda na svet.

Andrej Pavlovec